



© 2004-2010 www.lakatospal.hu. Minden jog fenntartva.

Rozgics Mária:

Köszöntjük a 80 éves Dénes Jánost

„Nem osztom a birka-nép meséjét. Ezért a cím.
Életsorsomból adódik, hogy amit látnom adatott,
hátra kellett hagynom utódaimnak, apáról-fiúra és a magyar jövőnek.
Mert, aki látta a tűzhányó hegy kitörését – mely virágzó falvakat pusztított el –,
elnyomott nemzet felkelését hatalmas zsarnok ellen,

aki átélte szilaj, idegen nép betörését a hazai földre

– annak az embernek kötelessége írásban megörökíteni mindazt, amit látnia adatott.

Ezért született ez az írás 1956. október 23. jegyében.

Szeretettel ajánlom a jövőben reménykedő Tisztelt Olvasó és a magyar ifjúság számára.”

(Dénes János, 1956-os Munkástanács elnöke)

Dénes János, az 1956-ról szóló első törvény egyik alkotója és benyújtója. Az első szabadon választott parlament képviselője. 1956-ban a Kőbányai Gyógyszergyár Munkástanácsának elnöke lett. A Nagy-Budapesti Munkástanács utolsó ülésén totális sztrájkot, tehát a közlekedéstől kezdve valamennyi szolgáltatás határozott leállítását követelte. Bár fegyveres harcokban nem vett részt, a Kádár-rendszer véreskezű ügyésze mégis halált kért rá. Végül életfogytiglannal „megúszta”. Csak 1963-ban, az úgynevezett nagy amnesztiával szabadult a börtönből. A Forradalom 50. évfordulójára számos meghívásnak tett eleget. A délután fél négykor kezdődő Corvin közti MIÉP-rendezvénynek volt díszvendége és ünnepi szónoka. Itt 1956 és 2006 között vont párhuzamot, felidézett a november 4-e utáni jelszavak közül néhányat, amelyek futótűzként terjedtek a nép körében: Szabadság nincs, a Nemzet elfogyott. Egy forint a forró lángos, le van szarva Kádár János. Egy forint az Kalocsán is, le van szarva Marosán is. És 2006-ban az a normális, hogy le van szarva Gyurcsány is – fejezte be keserűségében is derűs, kemény beszédét. Majd egy 56-os szervezet kitüntetésére sietett a Zeneakadémiára a feleségével. A kitüntetés átvétele után utcára érő Dénes Jánosékat már rendőrökordon fogadta. Neki is jutott egy gumilövedék a gyomrára. Jól tette Dénes János, hogy párhuzamot vont az 56-os bolsevik terror és Gyurcsány rendszere között, mintha előre látta volna azt, ami délután fogadja, hogy nem a rendteremtés, hanem ugyanúgy a megtorlás volt a célja 2006-ban Gyurcsányéknak, mint 56-ban kádár apró dögeinek.

DÉNES JÁNOS (független) képviselő parlamenti felszólalása:

„Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Köszönöm a szót. A "sajnos" szóval kezdem, mert sajnos, harmadízben szólalok fel a kormányzati munka tárgyában. Egy alkalommal napirend előtt, ahol a parlamenti demokráciát a magyarországi Parlamentben tettem szóvá. Sajnos - ez már harmadszor, sajnos, sőt negyedszer, sajnos -, az következett be, hogy ismét szót kell, hogy kérjek, pontosan azért, mert ez a Kormány és ez a Parlament nem tesz eleget az 1990 tavaszán létrejött választási megbízatásának. Jóllehet én már jeleztem, hogy a Kormányt a taxisblokádtól óta lebegtetik; jóllehet én már elmondtam, hogy a parlamenti demokrácia miként sikkad el a Parlamenten kívüli paktumok és a nevetségessé váló hatpárti egyezkedések közepette; hogyan haldoklik a parlamenti demokrácia az előkészítés bürokratikus labirintusában, és miképpen vész el a bizottsági munkák sematizmusában - mert sajnos, gyakran a bizottsági munka is idáig fajul. Most pedig, amikor már a tisztelt Kormányt nem lebegtetik, hanem az általam mélyen tisztelt ellenzék a vállán viszi, meghökkentő a kép, hogy a kormányzó, aki a vállakon libeg, még a régi zöld-fehér, magyar életfás, stilizált tulipános trikót, dresszt viseli. A következő a lelkiismereti kérdés, amit a tisztelt Ház és a tisztelt kormányzati

felelősök fel kell maguknak tegyenek a történelem színe előtt: nem tisztességesebb-e az a megoldás, ha azoknak a dresszét húzzuk magunkra, akiknek a vállán utazunk? Mert ebben az esetben igencsak tisztelni lehetne ellenfélként. De ez a megoldás, hogy a mi dresszünk van rajta, és a gólt a mi kapunkba rúgja, ez az út tovább nem járható. És napjainkra mind a parlamenti munka, mind a kormányzati munka tárgyában idáig jutottunk. (Közbeszólás a FIDESZ soraiból: Miről beszél?) A magam részéről el kell, hogy mondjam, többet ezt én már szóvá nem teszem (Közbeszólások: Éljen! Éljen! - Derűtség, taps.), már csak azért sem, mert e pillanattól kezdve őfelségére, a népre tartozik, aki önöket, uraim, pardon, hölgyeim és uraim, ide, a Parlamentbe küldte. Ebből következik, hogy elérkeztünk a 24. órához, ahol felelősségünk teljes tudatában kinek-kinek színt kell vallania. Színt kell vallania arról, hogy én, Dénes János országgyűlési képviselő, akit a 26. választási körzetben megválasztottak (Moraj.), és a választási körzetem megbízatásából felhatalmazást kaptam, hogy a választási programban elhatározottakat a kormányzati munkával és a parlamenti munkával tisztelettel érvényre juttassuk, amennyiben ennek a lehetőségemnek nem tudok eleget tenni, akkor felmerül a kérdés, hogy vissza kell adjam választási megbízatásomat a választóimnak (Közbeszólások: Igen! Igen! - Taps.) leleplezván azt, ami az elmúlt két-három évben történt. De ebben az ügyben, kérem, Dénes János nincs egyedül! A képviselői megbízatást önök ugyanattól a néptől, ugyanazon Alkotmány szerint, ugyanazon választási törvény szerint kapták, mint én. Választaniuk kell, hogy cinkosok lesznek, vagy pedig a választás értelmében a választóik megbízatását teljesítik. Elnök úr, köszönöm a szót. Tisztelt Országgyűlés, köszönöm, hogy meghallgattak és köszönöm a tapsot is.” (parlamenti jkv.)

Apáról-fiúra

□ részlet Dénes János Őfelsége, a Magyar Nép című kötetből -

1916-ban Románia, az Osztrák-Magyar Monarchia és a Német Császárság szövetséges, árulóként kiugrik a Szövetségből és az antant oldalára áll – Erdélyre zúdul az oláh martalócok gyilkos rabló serege. A szorult helyzetbe került szövetséges katonai erők Erdélyben rendezik soraikat, és a veszélyben meghirdetett népfelkelés eredményes támogatásával gátat vetnek az árulás révén diadalittas román hadseregnek és német vezetéssel Bukarestig kergetik őket. Apám, Dénes János 1899-ben született, 17 évesen önkéntes tagja a népfelkelésnek. Az erdélyi harcok után lovas tűzérként harcol az orosz fronton. Az összeomlás 1918 őszén az olasz fronton éri. A fegyverszünet megkötésekor nem volt idegen katona a magyar szent korona felségterületén. A katonává, férfivé váló fiatal székely legény számára érzékelhetetlenné, követhetetlenné váltak az események. Hazatér falujába, Székelyberébe, ahol Tőkés Ilona nagynénjénél nevelődött Rózsa húgával együtt. A faluban Kósa Jánosnak hívták tekintélyes nevelő apja, Kósa Károly neve szerint. Még talán nem is eszmél (Trianon után), besorozzák román katonának. Nem esküszik fel a román királyra, többedmagával (9 fő) megszökik a számtalan sebből vérző Csonka-Magyarországra. A Diósjenő környéki erdőkben dolgoznak fakitermelésen, hiányos öltözékben.

Gyermeki emlékezéseimből feldereng, ahogyan mesélte román katonaköpenye, egyetlen felső ruházata, amely úgy-ahogy megfelelt a téli időszaknak, tűz felőli oldala szenesre égett, hideg oldala csontszerűvé fagyott. Bizony nem repesett az örömtől a szíve, amikor megkapta a hírt, menjen a diósjenői állomásra, mert megérkezett Székelyberéből jegyese, Kacsó Eszter. Síró örömmel nem tudnak mit kezdeni: „... hát eljöttél? Esti! Hát... Hát eljöttél?! Nem azért írtam,

hogy gyere, hogy el is jöjj, hanem csak azért, hogy ne bántsanak, mert elhagytalak”. Kacsó Eszter ekkor már nem sírt, sóbálvánnyá változott – szerette Jánost, akit mostoha apja „nagyfűlű”-nek említett évődve, a faluban ez volt a csúfneve. - Belekapaszkodott „átlalvetőjébe”, mellére szorította kispárnáját, magára húzta kárászkendőjét és kitartott János mellett. Isten különös kegyelme, hogy az akkor tizenéves szerelmes lány többévi kemény asszonyors után (például az Augusta-telepi vasúti vagonlakásokban is laktak) 1925-ben szüli első gyermekét, Viktória nővéremet, majd 1928-ban Vilma nővérem és 1930. január 5-én fiúgyermekként következtem én. Apám öröme Jánosnak kereszteltek. Majd 1933-ban megszületik még Ilona húgom.

Aki nem enged az 56-ból

„Hetvennyolcadik évemben járok, boldog családom, hét unokám van. Nincsenek egyéni ambícióim. Életutam, a múltam és a becsületem azonban azt parancsolja, hogy mondjam az igazamat. Az elmúlt tizenhét év tapasztalatairól szóló könyvsorozatomban: „Őfelsége, a Magyar Nép” cím alatt ezen időszak tanulságait vonom le, ezzel segítem és biztatom utódainkat, hiszen bennük kell túlélnünk a jelent. A politikai elit átalakítására van szükség, igazi esélyt kell adni a kirekesztett nemzeti érzésű szervezeteknek. Ez a mai fiatalok feladata, én támogatom és biztatom őket.”

(Részlet a Kárpátiában Gáll Sándor által Dénes Jánossal készült interjúból)

Dénes János és a kiszabadított delfinek
Kis adalék a rendszerváltás történetéhez

Réges-régen, az azóta emlékké nemesült Hunnia szerkesztőjeként, az alábbi beszámolót kaptam Dénes János, akkor már független országgyűlési képviselőtől, az MDF-frakció volt tagjától. Tizenkilenc éve már ennek, hogy akkor miért nem közöltük, nem emlékszem, csak gyanítom, hogy a taxisblokádnak okozta felfordulás miatt, megfélemlítettünk róla. Most megint kezembe került. Megértéséhez érdemes egy kis kronológiai emlékeztetfrissítés.

1990. október 23-án este, a forradalom 34. évfordulóján a Budapest Sportcsarnokban került sor a Szabadságharcosok Világszövetségének találkozójára, ahol a láthatóan beteg Antall József is beszédet mondott. Senki sem tudta, hogy innen nem haza megy, hanem a kórházba. Három nap múlva, október 26-án az SZDSZ sunyi hatalomátvételi kísérletére került sor, amit taxisblokádként emlegetünk. Pető Ivánék és a szívvel-lélekkel velük cselekvő Göncz Árpád államfő a kormányt megdönteni nem tudták ugyan – (Antall a kórházban fogadta a tévéseket, és mondta el „pizsamás interjút”) -, de sok szempontból nyilvánvalóvá vált az ellenzékével paktumot kötött MDF erélytelensége, felemás, liberalizmusba hajló szárnyának megléte. Ennek egyik szép jele volt, hogy hozzájárultak a fővárost, sőt az országot terroristaként lebénító és túszként kezelő taxisblokádosok feltétel nélküli, teljes körű amnesztiában részesüléséhez (október 29.). Dénes János ezen a napon lépett ki az MDF-frakcióból, és teljes lelki összeomlásban élte át az MDF tehetetlenségének, megaláztatásának és az SZDSZ

büntethetetlen mivoltának nyilvánvaló jeleit. Hetekig be sem járt a Parlamentbe. Ekkor kapott meghívót a Friedrich Ebert Alapítványtól és levele, melyet alább közlünk, az ezen alapítványon elhangzottakkal foglalkozik. (Szócs Zoltán)

1990. szomorú őszén megtisztelő meghívást kaptam a Friedrich Ebert Alapítványtól. A nemzetközi szervezetek szerepe a kelet-európai integrációban címmel tartandó konferenciára, a MTA Társadalomtudományi Intézetébe. A megnyitót, mint házigazdák, Dr. Újfalussy József az MTA elnökhelyettese, Peter Thelen, a Friedrich Ebert Alapítvány budapesti vezetője, valamint Konrád György, a Nemzetközi PEN Klub elnöke tartották és egy új nemzetköziség, egy ideális európaiság szellemének eljövetelét sugallták. Konrád György például Platónról Faustig húzott kulturális és erkölcsi ívet az „európai ház küszöbén”. Jóllehet a megnyitók teljes helyesléssel találkoztak, a kétnapos konferencia előadóinak többsége, hazájának, nemzetiségének sorskérdéseit tárták a hallgatóság elé, éreztetve a rendezőséggel, hogy számukra ezek az igazán égető gondok.

A mintegy 20-25 felkért előadó javarészt az európai országokat képviselték, köztük volt a brüsszeli Simon Lunn, a NATO főtitkár-helyettese. A magyar előadók Horn Gyula ex-külgügyminiszteren – aki a NATO-ba való belépésünk szükségességéről beszélt -, a nemzetközi kapcsolatok államtitkárán és a Magyar Külügyi Intézet képviselőjén át a közélet számos neves képviselőjéből verbuválódott. A zágrábi r. N. Nobile előadását ezzel a Jugoszlávia-szerte ismert viccel illusztrálta: „Rendben van, hogy létrejön az Egyesült Európa, de addig nyolc kicsi Jugoszlávia lesz”. Kimondatott, hogy az Európához való tartozás igénye és szándéka az egyes országok szuverenitásának önmérséklését, önkorlátozását várja el.

Én magam ötperces megszólalási lehetőséget kaptam, melynek keretében elmondtam, hogy 1956-ban Magyarország egy merész ugrással át akarta ívelni az Európától elválasztó szakadékot. Akkor azonban a szovjet tankok vérbe taposták ezt a próbálkozást. A dicsőség ugyan a miénk maradt, de hogy cserbenhagyott minket a Nyugat, az nyilvánvaló lett. Az ugrás nem sikerült, ezért azután az elmúlt 34 év alatt, mint vakondok, átfúrtuk magunkat a szakadék alatt. Vérszegényen, vakon tántorogtunk a kecsegtető Európa fényei felé. Közben érezhet volt, hogy maga a szakadék is kezd feltöltődni egy kaotikus törmelékhalommal: a kádári kommunizmus cserepei, a szovjet birodalom romjai, kimúlt erkölcsök tömege, sőt a berlini fal omladéka is már ott volt ebben a szakadékban. A két háború, a két békediktátum és 1956 cserbenhagyása után az Európa felé tántorgó Magyarország szuverenitását garantálnia kellene a fejlett Nyugatnak, hogy képes legyen integrálódni és megfelelni a mai európai szerepnek. Beszédemet azzal zártam, hogy felidéztem az emlékezetes delfin-akciót. Még a hidegháború éveiben hangos üdvözlő hang követte a világsajtóban azt a váratlan együttműködést, ami egy szovjet atomjégtörő és az USA haditengerészetének egy elitegysége között esett meg, mikor is nagy bravúrral szabadítottak ki jégfogságba esett, ezáltal halálra ítélt delfineket. Ezeréves keresztény, európai kultúránkkal elkötelezett, történelmileg igazolt európaiságunkkal igényt tartunk a világ egy delfin-nyi érdeklődésére és szimpátiájára. (Bp., 1990. dec.5. Dénes János)

Hogyan is lehetne leginkább ismertetni e hosszú életutat jobban, mint ahogy Dénes János maga mondja el, könyvei segítségével. Keressék, olvassák írásait, amelyek megvásárolhatóságáról a napalapitvany.hu, avagy a maczo.hu honlapokon tájékozódhatnak.

Dénes Jánossal pedig személyesen mindenütt találkozhatnak, ahol a haza sorskérdéseiről szólnak, ahol nemzeti összefogásunkért gyűlnek össze.

Születésnapja alkalmából jó egészséget, hosszú alkotóéveket és vele együtt, mindannyiónknak végre, független, magyar Hazát kívánunk.

R.M.

(Világ Magyarása, 2010. jan. 7.)